

F. S. Copeland:

Johnnie in mačke

»Želiš li kaj pokazati, muca? Oprosti, a jaz moram iti skozi vrata. — Prekljucano, mačka želi, da ji sledim. Kaj takega še nisem doživel.«

»Mari imajo vaši otroci ošpice, gospa muca?« — »Da, da, saj že grem, že grem! Lep večer je danes, a taki poseti naj se ne ponavljajo!«

Mačka se je med tekom venomer ozirala, hoteč se prepričati, da ji mož sledi. Časih se ji je zadelo, da se obotav-

ležno pogledala in predla, a on jo je komaj opazil.

»Malj ubožček je zelo s'ab in tukaj nikakor ne more ostati. Bog vedi, čigav je, saj ni videti kakor kak potepuh. Muca, ti zaslužiš kolajno za reševanje! Najbolje bo, če ga dobro odenem in tu dam zdravilo za pomirjenje, da bo mirno spal, dokler se ne vrnem. — Da, da, muca, kmalu se vrnem!«

Njau je videla, da je zdravnik izvle-



lja in takoj je tako milo zamijavkala, da ga je resnično pretreslo. Ustavila s'a se pred veliko, temno hišo. V zanemarjenem vrtu je bil drog z napisom: Hišo oddam v najem.

»Muca, če me zavedeš, da vdrem v tujo hišo, bom imel neprilike! Toda, kar naprej, če sem dejal a, bom rekel tudi b.« in že je preskočil ograjo.

Njau-vau je izginila v kuhinjskem oknu in zdravnik, čigar radovednost je bila vzbujena, je pokleknil, da bi pogledal, kam ga je mačka pričeljala. Pritično okno je bilo umazano, pogled v notranjost mu je dovoljevala le odprtina, kjer je mačka izginila. Medla lunina luč je razsvetljevala kot temne kuhinje. Tedaj je zdravnik zagledal nekaj, kar ga je prisililo, da je odprl okno in skočil v kuhinjo. — Sklonil se je nad Johnnieja. Njau-vau je zdravnika hva-

kel iz žepa malo, belo stvarico in jo stresel Johnnieju v usta. Deček se je nato resnično pomiril.

Zdravnik ni tekel po izvoščka, a našel ga je preje kot bi ga našel človek, ki vedno hiti, a ne pride z mesta. Bil je miren in pameten mož in mislen, da se je pisal Ried. Zaprošil je službajočega stražnika, naj popazi na hišo, dokler se sam ne vrne. Peljal se je naravnost domov ter naročil stari Susie, naj prinese odev in ogrejevalnik in naj se pripravi, da gre z njim. Med vožnjo ji je razložil svoj doživljaj.

Doktor Ried je hotel naprositi stražnika, da mu pomaga odnesti Johnnieja iz hiše strahov, a Susie je zahtevala, da si hoče ogledati malega trpina s svojo mačko. Nič ni pomagalo, ugoditi je moral njeni prošnji. Le težko so spravili staro preko ograje, četudi je stražnik

pridno pomagal. Prerinila se je skozi okno in skoraj je zdrsnila na vlažnih kuhinjskih tleh, ko je hitela k Johnnieju, ki je sladko spal med Joshom in Njauvau.

»O, Johnnie! naš mali gospod Johnnie!« je zavpila. »Saj to je moj ljubi gospod Johnnie! O, doktor Ried, deček se je vrnil s svojo malo mačko v hišo svojega očeta. Zdaj vam lahko vse povem, zdaj se vsa spominjam!«

Prav ko je hotel zdravnik dvigniti Johnniea, se je v oknu pokazal okrogli stražnikov obraz, ki se je v žaru luči svetil kot polna luna v avgustu.

»Nočem vas vznemirjati, gospod, a nekdo je pravkar vstopil pri sprednjih vratih. Sicer jih je odklenil s ključem, a delal je tako tiho in oprezno, ko da njegovi posli niso povsem čisti.«

Pri teh besedah je obraz uboge Susie okamenel. Vsa trda od strahu je hotela pripovedovati: »Vem kdo je to! Gospod Taylor je, ki išče denar Johnnievega očeta. O, doktor Ried, ne dovolite, da me ponovno napade!«

»Vas? Ali je to človek, ki vas je svoječasno skoro ubil?« — — — — —

»Gospod stražnik, zdi se mi, da bova v taku prihodnjih minut imela polne roke dela.«

Zdajci je tišino na temnem podstrešju prekinil silen krik in vik. Krik človeka in vrišč mačke sta se mešala v divjem prepiru. Čuti je bilo, kot bi hotela porušiti staro stavbo.

»Pojdiva reševat!« je zaklical zdravnik. »Sicer mi je všeč, če mačke povečajo mojo prakso, toda ljubše mi je, če dobim svoje bolnike še žive. Tudi vi boste raje aretirali svojega ptička, če ne bo preveč zdelan.«

Stekla sta po stopnicah. Zdravnik prvi, bolj oprezno mu je sidil z gumijevko v roki — stražnik. Na »bojišče« sta prispela prav v trenutku, ko se je gospod Taylor pripravil za zadnji napad na Dinah in Šekca, ki sta obupno branila svoj dom in mladiče pred neupravičenim umešavanjem.

Zdravnik je imel brez dvoma veliki upliv na živali zakaj, ko sta ga mački zagledali sta se takoj pomirili. Dinah je skočila k mladičem, Šekec pa, ki je nekaj hipov presenečen buil v stražnikovo svetiljko, se je dostojanstveno odstranil.

»Denar!« je tulil gospod Taylor, »moj denar, končno sem ga našel in te zabi-te živali me ne pustita do njega.«

»Izredno me veseli, da ste našli denar,« je dejal stražnik, »toda, če je denar vaš, o tem se bomo še pogovorili.

Najbolje bo, če greste takoj z menoj. Gospod zdravnik bo morda tako prijazen ter bo vašemu obrazu posvetil malce pozornosti. Trenutno je namreč močno podoben železniškemu zemljevidu. Mačke vam gotovo ne bodo izmačnile plena.«

Svest si svoje nemoči je gospod Taylor dovolil, da ga je stražnik odvedel do vrat mimo uboge Susie, ki se je ob pogledu nanj skoro onesvestila. Odšel je domov, kjer si je obraz prelepil z obličjem.

Stražnik je sedel poleg tajnega skrivališča in čakal na pristojne oblasti, ki so ga rešile odgovornosti. Upajmo, da ga je Dinah s svojimi mačicami do jutra primerno kratkočasila.

Johnnie, ki je ves ropot sladko pre-spal, se tudi tedaj ni zbudil, ko ga je zdravnik dvignil s svojimi močnimi rokami in odnesel v voz. Le, ko so ga v postelji dobro odeli je za hip odprl oči. Ko je zagledal Susie, se je blaženo nasmehnil.

»Lahko noč,« je zašepetal, kot da je povsem v redu, da ga stara ženica spravi v posteljo. Nato je s svojimi drobnimi prstki iskaje tipal po odeji.

»Svojo mucu išče angelček,« je dejala Suise.

Čeprav ni nihče videl mačke slditi vozu, je Josh, kot na povelje skočil izpod mize na posteljo. Zvil se je v klopčič, da bi tudi on zaspal.

Zdravnik je sedeč ob postelji poslušal Susieno povest, ki je bila kaj preprosta.

Susie je bila pestunja v hiši Johnniejevega očeta, ko je bil deček še majhen. Tudi veliki maček, ki je zadovoljno predel na postelji, je bil takrat še mlad mucek. Srečno je živela trojica v zapuščeni hiši.

Jonniejev oče je bil čudak. Pri bančnem polomu je nekoč izgubil mnogo denarja in sklenil je shranjevati denar v hiši.

Gospod Sinclair se je pozno poročil. Pred rojstvom Johnnieja je bil edini dedič Sinclairovega premoženja njegov polbrat gospod Taylor. Johnniejeva mati je kmalu po njegovem rojstvu umrla. A nekaj let nato je tudi oče nenadoma umrl, ne da bi bil razložil, kje hrani svoje premoženje. Gospod Taylor se je takoj polastil vsega imetja. Upal je, da bo našel tudi ostali denar in vrednostne papirje. Zato je dan za dnem, noč za nočjo stikal po hiši. Najel bi lahko večše ljudi, ki se na tak posel razumejo, a vedel je, da bodo našli poleg denarja in vrednostnic tudi oporo-

ko, ki določa, da pripada vse premoženje Johnnieju. Sklenil je poiskati skrito zapuščino in uničiti oporoko preden pokaže najdbo.

Stara Susie je hotela večkrat vprašati za svet in pomoč kakega odvetnika, a bala se je surovega bogataša. Odločila se je, da sama poišče skrito zapuščino v hiši strahov.

Tako se je zgodilo, da sta se srečala neke noči gospod Taylor in stara Susie z istim nameni v hiši strahov. Poln divjega sovraštva in strahu je Taylor pobil ubogo starko. Joshova trditev je bila torej upravičena.

Z zdravniško pomočjo je Susie kmalu okrevala, a udarec po glavi je bil tako močan, da je izgubila spomin. Ali ob pogledu na Johnnieja in Josha se je jasno spomnila groznega dogodka.

Zdravnik jo je pazno poslušal.

Dejala sem že, da ni bil le dober, ampak tudi moder mož. Vedel je kaj mu je storiti. Zarana se je podal k pristojnim oblastem. V najkrajšem času se je vrnil v spremstvu nekega gospoda, ki je zasliševal Susie in prevzel varuštvo ter upravo nad Johnniejem in njegovim premožanjem. Gotovo je bil prijazen gospod, ker mu je Dinah brez nadaljnega dovolila premestiti svoj zarod iz skrivališča. Skrbno je pregledal vsebino in našel vse v najlepšem redu. Denarja je bilo veliko več, kot so ga pričakovali sorodniki. Tudi oporoko je našel.

Ko se je Johnnie prebudil od dolgega osvežujočega spanja, sta bila zdravnik in Susie pri njem. Njau-vau in Josh sta predla pri peči. Deček ni vedel, da je on glavni junak, posebnih izdaj raznih dnevnikov, ki so jih prodajalci kriče ponujali pod oknom.

Johnniejevo trpljenje je bilo končano. Ostal je pri zdravniku in zdaj pa zdaj ga je obiskal njegov varuh, da se je prepričal, kako se mu godi.

Gospoda Taylora niso preganjali, ker bi bila zadeva predolga in mučna. Prepustili so ga revmatizmu in praskam, ki jih je dobil od Dinah. Ne vem, če se je pozueje poboljšal? — Upajmo, da se je!

Ko je Johnnie dorasel je napravil mnogo dobrega in koristnega. Del svojega denarja je porabil za zgradbo zatočišča za izgubljene mačke in pse. Sprejeli pa so tudi one živali, katerih gospodarji odpotujejo na počitnice ter jih prepuste njihovi usodi.

V ustanovnih pravilih je bilo določeno, da je zavod trajno bivališče za

potomce Josha, Njau-vau, Sekca in Dinah.

Če veš kje ta zavod stoji, greš lahko vsak dan tja in začul boš rodbinski klic naših muc.

»Če ne prideš preko zidu, pridi okoli ... Mijau — mijau!«

Konec.

Manica:

Spoštuj mater

Beračka Mihevčka smo imeli otroci izredno radi. Pripovedovati nam je znal tako imenitno, da smo kar zijali vanj. Na naše posebno veselje je dodal tu pa tam tudi kako pravljico, kateri je priklopil kar cel koš naukov. V takih trenutkih je povzel čisto pridigarški ton in splošna sodba nas malčkov je bila, da zna Mihevček pripovedovati vse lepše kakor pa šentviški gospod župnik.

Mihevček je bil revček že zaradi tega, ker je imel pokvarjeno desno roko. Bila je trda v zapestju in manjkali so



ji trije prsti. Zaradi tega je našel večje sočutje ne le pri nas otrocih, nego tudi pri drugih vaščanih.

Nekoč ga je vprašal sosedov Tinček, ali je pokvarjeno roko prinesel že s seboj na svet. Tedaj je padla neka senca žalosti na beračev nagubančeni obraz. Z levico je posegel v svoje sive lase in nam povedal tole:

»Ko bi me to vprašal kak odrasel človek, bi mu morda rekel, kaj ga to briga. Tinček, ti si pa nedolžen in nedolžni ste tu vsi. Ne mislite hudega. No, pa vam povem. Vsa stvar je žalostna zame, a za vas bo poučna. Pa

zaradi tega me nikar ne sovražite, revnega Mihevčka!

Dolgo je že od tedaj, ko sem bil zdrav, mlad in močan fant. Rad sem delal. Hudoben nisem bil, pač pa je bila moja glavna slabost nagla jeza. Če mi ni bilo kaj prav, sem kar zdijval. Par trenutkov pozneje sem bil pa že debel in bilo mi je žal prejšnjega nastopa. Nekega večera so me razjezili na vasi domači fantje. Ves togoten sem prišel domov. V veži mi je stopila na-



sproti moja pokojna mati in me pričela kregati, zakaj ponočujem. Jaz pa, razjezen že od prej, sem zbesnel še bolj ter sem — glejte otroci — s tole roko, ki zdaj ni za nobeno rabo, pahnil svojo mater tako silno, da je padla ob ognjišču na tla. Nato sem zbežal na hlev in se zaril v murvo. Naenkrat sem se streznil. Prejokal sem vso noč. Drugo jutro sem vzel bič, šel k materi in prosil jokaje.

»Mati, tukaj imate bič. Pretepite me do krvi, samo odpustite mi! Mati, odpustite!

Mati, ki je bila tisto jutro silno bleda, ni segla po biču, a tudi odgovorila mi ni. Obrnila se je, kakor da me ne vidi in ne sliši. Šel sem ves skrúšen po opraviilih, dobro vedoč, da sem zagrešil nekaj zelo grdega.

Z materjo sva se pozneje že pobotala, toda meni je bilo v srcu vedno bridko, kadar sem se spomnil na to.

Po materini smrti sem šel po svetu. Dela mi ni manjkalo in jesti tudi ne. Dokler sem bil zdrav, seveda! Nekoč sem bil zaposlen pri mlatilnem stroju. Kako se je že zgodila nesreča, še danes ne vem. Prišel sem k zavesti šele zvečer in moja zdrava krepka roka je bila — pa saj jo vidite. Glejte otroci, to je pravična kazen. Z roko, s katero sem

pahnil mater, ne morem nesti v usta niti grizljaja. Zdaj veste. Otroci, spoštujte mater!

Taka je bila Mihevčkova povest. Vsem se nam je neizrečeno smilil in še bolj smo prosili stariše, naj nam dajo kak priboljšek za Mihevčka.

O smuku, drsu, sanku in drugem

Nov natečaj »Mladega Jutra« za spise o zgodah in nezgodah pri zimskem sportu

Dandanes že vse smuča, ali bi vsaj rado smučalo. Seveda, kdor ne zmore denarja za smučke ali si jih ne zna sam otesati, kakor razni gorenjski, pohorski in bloški pobje — skratka, kdor smučič nima, pa premore vsaj polomljene sanke. In tudi po ledu se mladina rada poganja, samo da ga zima letos še ni mnogo dala. Prav je, da se mladina razgiba tudi pozimi v sveži naravi. Da se ne sme preveč gnati, to smo že stokrat pridigali. Če kaj pomaga, ne vemo. Pa to bodo že starši obračunali.

Mi bi le radi vedeli, kako čitatelji »Mladega Jutra« uganjajo zimski sport in kakšne zgođe in nezgođe so pri tem že doživeli. Zato razpisujemo

NOV NATEČAJ,

da nam boste lahko šaljivo ali pa tudi prav resno opisali, kaj vse se vam je primerilo, ko ste se začeli poganjati na smučkah ali saneh, po ledu in po snegu. Pa tudi tistega ne bomo zavrgli, če nam opišete, kako ste prvič ustvarili sneženega moža ali kaj drugega. Le lepo nam napišite in odkritosrčno! Najboljše opise bomo zopet nagradili z mladinskimi knjigami. Dopise lahko začnete takoj vpošiljati in jih bomo po izbiri priobčili v nekaterih prihodnjih številkah.

Smuk! Drs! Sank!

Uredništvo »MLADEGA JUTRA«.



Tihe so ure zimskega večera — družina naša za pečjo je zbrana — in Minka nam povéstice prebira — in nam odkriva čuda nepoznana — In potlej se beseda nam razpreda — najrajši čujemo nasvete deda — Že nekaj časa ljubi dedek pravi: — »Ta reč mi bolj in bolj roji po glavi — Tako sem, kakor dete: rad izbiram — povesti, pesmi — in za kratek čas študiram — križaljke, smešne zanke in uganke — Res: »Mlado »Jutro« nam prežene vsako brigo — zato bom kupil celo lansko knjigo!!«

L. N. Tolstoj:

Kako je tetica pripovedovala babici

Ko sem imela osem let, smo živeli v svoji vasi v Kazanjski guberniji. Spominjam se še, kako sta oče in mati namah pričela postajati nemirna in kako sta zmerom govorila o Pugačevu. Potem sem izvedela, kdo je bil Pugačev-razbojnik. Nazival se je »car Peter III.«, zbral mnogo razbojnikov, obešal vse plemiče in dajal tlačanom svobodo. Pripovedovali so, da s svojim krdelom ni več daleč od nas. Oče je hotel odpotovati v Kazanj, pa se nas otrok ni upal vzeti seboj, ker je bilo vreme hladno in pot slaba. Bilo je novembra meseca in tedaj je bilo po cestah opasno hoditi. Mati in oče pa sta se vendarle odpravila v Kazanj in obljubila, da bosta odtod s kazaki prišla po nas.

Odpotovala sta, me pa smo ostale same s pestunjo Ano Trofimovno. Stanovali smo v spodnji sobi. Dobro se še spominjam, kako smo nekega večera sedele v izbi, pestunja je pestovala mojo sestro, katero je bolel trebušček, in jo nosila po izbi gori in dol. Jaz sem oblačila svojo punčko. Naša sobarica Paraša in cerkovnikova hči pa sta sedeli za mizo, pili čaj in se ves čas razgovarjali samo o Pugačevu. Jaz sem oblačila punčko in hkratu poslušala, kakšne grozote pripoveduje cerkovnikova hči.

»Spominjam se,« je pripovedovala, »kako je prišel k našim sosedom, štirideset vrst odtod, Pugačev, kako je gospoda obesil na vrata in kako je pobil vse otroke.«

»Kako so jih pa ti lopovi ubili?« je vprašala Paraša.

»Takole, matka moja. Ignatjič je povedal: primejo jih za nožice in uda-

rijo z njimi ob steno.«

»Ne govorite o teh strahotah vpričo otrok,« je dejala pestunja. »Kaj tenjka, pojdi spat, pozno je že.«

Hotela sem iti že spat, ko smo namah zaslišale — nekdo trka na vrata, psi lajajo in glasovi kričijo.

Cerkovnikova hči in Paraša sta tekli gledat in se takoj vrnili: »On! On!«

Pestunja je pozabila na to, da sestro boli trebušček, vrgla jo je na posteljico, tekla k skrinji, izvlekla iz nje srajčico in majhen sarafanček. Slekla me je do golega, me sezula in me oblekla v kmetiško odelo. Glavo mi je zavezal z ruto in dejala:

»Če te bo kdo vprašal, kdo si, reci, da si moja vnučka.«

Še preden sem bila oblečena, sem slišala, kako nekdo zgoraj hodi v škornjih. Ne samo eden, mnogo jih je moralo biti. K nam je pritekla cerkovnikova hči.

»Sam, sam je prišel! Ukazal je, naj zakoljemo ovne. In po vinu je vprašal.«



Ana Trofimovna je dejala: »Vsega mu daj. Toda pazi, da ne boš povedala, da so otroci gosposki. Reci, da so vsi odpotovali. Kar se pa tebe tukaj tiče, reci, da je moja vnučka.«

Vso noč nismo spali. Ves čas so prihajali k nam pijani kazaki.

Toda Ana Trofimovna se jih ni ba-

la. Komaj je kdo prišel, že je hitela: »Česa želiš, prijatelj? Tu pri nas ni mamo za vas ničesar. Otroci so majhni, jaz pa sem stara.«

In kazaki so odšli.

Proti jutru sem zaspala in ko sem se prebudila, sem videla v sobi kazaka v zelenem žametnem plašču, kateremu se je Ana Trofimovna do tal priklanjala.

Pokazal je na mojo sestro in dejal: »Čigava je ta?«

Ana Trofimovna je odgovorila: »Moja vnučka je, hčerkina hči. Hči je z gospodi odšla in jo prepustila meni.«

»In ta?« Pokazal je name.

»Tudi vnučka, gospod.«

S prstom me je vabil k sebi.



»Pojdi sem, umnica.«

Jaz sem se bala, Ana Trofimovna pa je dejala:

»Pojdi, Katjuška, ne boj se.« — Stopila sem bliže.

On me je prijazno usčenicil v lice in dejal:

»Glej jo, belolično, kakšna krasotica-bo.« — Iz žepa je izvlekel prgišče srebra, izbral rubelj in mi ga dal.

»Evo ti, spomni se name.« — In je odšel.

Tako so se dva dni pri nas gostili, vse popili, vse pojedli in nato odšli, ne da bi kaj požgali.

Ko sta se oče in mati vrnila, nista vedela, kako bi se Ani Trofimovni zahvalila, dala sta ji svobodo, toda ona je ni sprejela, ampak je do starosti živela pri nas in pri nas tudi umrla. Mene pa so odtistihdob v šali imenovali »Pugačevljevo nevesto«.

Rubelj, ki mi ga je bil dal Pugačev, hranim do danes in kadar ga pogledam, se spomnim svojih otroških let in dobre Ane Trofimovne.

P. B.

Snežnjak

Peter mu je bilo ime. Iz snega so ga zgnatli otroci tiste dni po božiču. S črnimi, okroglimi očmi je debelo gledal. Kakor zmrznen koren je bil njegov nos. Hudo redki zobje so mu štrleli v vse strani. V debeli pesti je stiskal polomljeno metlo. Prav lep snežnjak je bil Peter. Sredi dvorišča je stal, vse okrog je bil sneg in bilo mu je prijetno hladno. Prav za prav bi moral biti Peter zadovoljen, pa vendar ni bil. Vzrok je bilo temu, ker je imel predobre oči. Zato je videl ravno skozi kuhinjsko okno v štedilnikova vrata, kjer je dan za dnem gorkota rdeče migljala. To pa Petru ni bilo všeč. Vedel je z vsako snežinko svojega okroglega telesa, da je toplota za snežnjake huda bolezen. Vedno z nova so vstajale v njem žalostne misli o nečem svetlem in vročem, ki bo razjedlo njegovo telo. Kar vroče mu je postajalo v jedru, ko si je predstavljal, kako je dehnila rdeča toplota skozi okno in se zajedla vanj. Dan za dnem se je je bal. Še pozno v noč, ko je vtihtilo prasketanje ognja v kuhinji, se je oddahnil. Iz zadovoljstva je hreščal, ko ga je oklepал mraz kakor koplje. Zasanjano je gledal v medle sence in si je želel, da ne bi nikdar prišel dan in se ne bi zbudil plamen tam za oknom. Verjel je, da je tam daleč nekje zemlja, kjer je večer polmrak, kjer ne rasto rdeči plameni. Samo snežnjaki stoje in se kopljejo v škripajočem mrazu.

Noč za nočjo je sanjal Peter o tej deželi. Čim ostreje ga je oklepал mraz, tem večja je bila njegova vera. Ko se je v jutro zbudila vrana, jo je poklical:

»Vrana, črna vrana, veliko zim si doživela, veliko sveta poznaš. Poznaš li zemljo, kjer v večni zimi snežnjaki žive?«

Prijazno mu je odvrnila vrana:

»Mlada sem in nisem videla še dosti sveta. Vendar pa imam teto, nekdam me je obiskala in tedaj mi je povedala, da je bela zemlja snežnjakov. Le enkrat je priletela do nje. Dolge tedne je letela vedno v isto smer. In je prišla do robu, kjer se končajo naše zemlje. Tedaj pa se je obrnila in je zbežala, ker ni bilo drevesa, da bi počivala na

njem, in ni bilo semena, da bi ga jedla. Sami snežnjaki stoje tam. Ob njihovih nogah cveto ledene rože. Nad njihovimi glavami se pno ledeni slopi.«

Ko je zvedel Peter za trdno, da je dežela snežnjakov, je začel premišljati, kako bi jo dosegel. Mraz ga je objel, da je čutil v sebi železno moč. Neke noči, ko je nastal tak mraz, da so začela drevesa in je led zagrnil stekla v oknih, da se je zgubila ognjena luč, je spoznal Peter:

Domovina ne kliče.

Neskončno moč je začutil v sebi. Pogledal je v črno nebo, kjer so blede dremale zvezde. Kakor skakač je pre-



meril njegove globine. Vrana ima peroti. Z njimi je priveslala do bele dežele. Sam pa ima le moč in hrepenenje. Pognal se bo in bo skočil v nebesno temo, da se bo zvezd dotaknil, ki gore tam, od koder dihaajo mrzli vetrovi.

Komaj se je odločil, se je že pognal. Počilo je. Zastonj je bilo hrepenenje. V zemljo, na kateri je stal, so se bile zarastle snežnjakove noge. Vzletelo je samo njegovo belo srce. Prenizko je planilo. Zakotalilo se je vse trudno po snegu.

Ko so v jutro vstali otroci, so pogledali na dvorišče. Zajokali so: »Hu, kako je mraz. Še snežnjaka je danes ponoči razgnalo.« Potem pa so stekli s sanmi v mladi dan. Pod njihovimi nogami se je razpršilo Petrovo srce. To je bil njegov konec. Otroci pa so postavili drugega snežnjaka, ko se je zjužilo.

Zlogovnica

a, al, ce, če, se, je, me, ša, fa, ni, no, hen, vo, sto, raj, pa, ur, burg.

Zloži iz gornjih zlogov imena štirih mest v dravski banovini, žensko krstno ime in ime prve črke v grški abecedi.

Če pravilno poštaviš besede, drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime tekočega meseca.

Sale za male

Učitelj: »Zakaj imamo oči?«

Mihec: »Da lahko vidimo!«

Učitelj: »Zakaj imamo nos?«

Mihec: »Da lahko duhamo!«

Učitelj: »Zakaj imamo ušesa?«

Mihec: »Da nam jih mama lahko umiva!«

★

Učitelj: »Janezek, koliko ur ima dan?«

Janezek: »Dan ima pet in dvajset ur!«

Učitelj: »Kolikokrat sem ti že rekel, da ima dan štiri in dvajset ur! Kaj si tega še vedno nisi zapomnil?!

Janezek: »Saj vem, da je tako, a včeraj ste dejali, da se je dan za eno uro podaljšal!«

★

Učitelj: »Plizalce imenujemo tiste živali, ki se plazijo po zemlji. No, Tončka, povej mi kako tako žival.«

Tončka: »Moj mali bratec Pepček!«

★

»Vidiš, Branko, hotel bi biti tako majhen kakor ti. Hodil bi v šolo, se pridno učil, doma bi se pa igral in letal na okoli!« pravi dedek.

»Zato, kaj ne, dedek, ker si že vse pozabil, kar si se naučil nekda v šoli.«

Naš Mihec

Ladislav Bekš, učenec I. razreda državne realne gimnazije v Ljubljani, nam je poslal to sliko. Vidite, tak je naš Mihec, kadar mu mamica noče dati

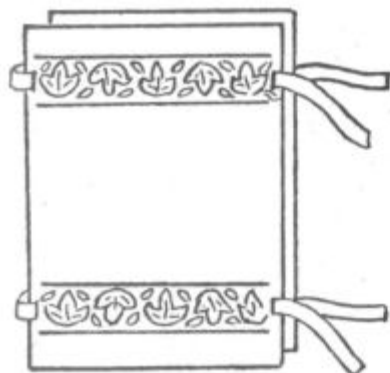


dinarja za kostanj. Če obrnete sliko, boste videli, kakšen je Mihec, kadar dobi od mamicе dinar.

Za spretnne roke

Mapa

Prav lepo mapo, v katero lahko shranjujemo zvezke ali na pr. »Mlado Jutro«, si napravimo iz dveh primerno velikih kosov lepenke in trakov, ki jih dobimo v trgovini za majhen denar.

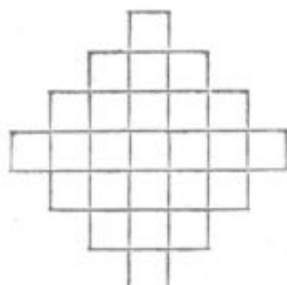


Slika sama nam kaže, kje napravimo podolgate ureze ter vložimo trak. Lepenke oblepimo z gladkim temnejšim papirjem. Kot okrasek nalepimo na mapo razne liste bršljana in zimzelena.

V gozdu nabrane sveže liste moramo seveda prej posušiti in stisniti, da postanejo tanki kakor papir, kar napravimo tako, da jih vložimo med dva pivnika v knjigo, ki jo potem obtežimo s kakim težkim predmetom (likalnikom). Liste je treba pustiti v stiskalnici nekaj dni. Suhe liste prilepimo z arabesko gumo na mapo v raznih vzorcih.

Na sličen način lahko okrasimo razne škatle z listi ali pa tudi s cvetkami. Spretni »Jutrovčki« bodo s tem v zvezi marsikaj iztuhtali še sami.

Dijamant



Vstavi besede, ki imajo vodoravno in navpično isti pomen: 1. Del ladje. 2. Tatvina. 3. Predel na deželi. 4. Obdelovana zemlja. 5. Žensko krstno ime.

Ali je to mogoče?

Rešitev

Gospod učitelj je imel prav. Francek, ki je bil doma na Viču, je napisal svoj rotni kraj stokrat. Vič ima tri črke, torej je moral zapisati skupno tristo črk. Toda Janezkov rojstni kraj — Poljane nad Škofjo Loko — je pa prešmentano raztegnjen in vsebuje kar dvajset črk. Zapisan pet in dvajsetkrat šest sto črk. Torej je le res, da je imel Janezek še enkrat večjo kazen kakor Francek.

Križaljka »Smučar«

Pomen besed:

Navpično: 1. zimski sportnik, 2. letna odškodnina za izposojeni denar, 3. veznik, 5. moško krstno ime.



Vodoravno: 1. posoda za vino, 4. naboj za razstrelbo (ga rabijo v vojni), 6. žival, ki je v turjaškem grbu, 7. član družine, 8. igralna karta, 9. v morje segajoči del celine.

Rešitev križaljke »Snežen mož«

Navpično: 1. Vipava, 2. mu, 4. so, 5. as, 6. ako.

Vodoravno: 2. Miš, 3. up, 4. Sava, 7. Osaka.

Rešitev okvira



Rešitev stopnjic

gospodar, poganjek, kolo-vrat, majolika, le-potica.

Rešitev kvadrata

1. Drim, 2. riba, 3. Ibar, 4. Mara.